

GERONIMOHOORSPELEN

Dodenhuis

Een scenario geschreven door de heer J. de Boer.

DODENHUIS

SERIE 3

Uitgewerkt door J. de Boer

ZESDE DEEL

"Inspecteur Cleveland doet een ontdekking."

Om Dodenhuis huilde de storm.

In grote spanning keek Mary haar zusje aan.

- Weer dat lopen, hoor je?

Ray knikte. Ze kwam naast Mary zitten en nam haar hand.

- Het vreemde is, dat we niet meer horen tikken, zei Mary na een ogenblik zacht.

- Nee, na die nacht niet meer. Je hoort alleen maar lopen. Het tikken is weg.

Mary zweeg. Toen zei ze na een ogenblik van stilte: Het is toch duidelijk. Natuurlijk is het duidelijk, 't is alleen maar dom, dat we daar niet eerder op gekomen zijn: Er is iemand, die blijkbaar een weg gezocht heeft. Ergens. Ik weet niet hoe en ik weet niet waar, maar.... die iemand heeft die weg gevonden!

Met grote ogen, waarin de angst schemerde, luisterde Pat. Toen knikte ze en zei: — Ja, zo is het natuurlijk geweest. En die iemand tikte tegen de muur om de weg te vinden.

- En het resultaat is even natuurlijk, dat we nu elk ogenblik een herhaling kunnen verwachten van dat bezoek, zoals laatst in de nacht.

Mary knikte.

- Ja. En niemand kan zeggen....

Verder ging ze niet.

- Wat bedoel je, Mary?

- Niets. Ik dacht even hardop, maar.... ik weet op de vraag het antwoord niet.

- Weet u, kwam Pat plotseling weer opgewonden, weet u: misschien is er ergens een oude kroniek. Die oude kastelen hebben altijd zoiets!

Lachend schudde Mary haar hoofd.

- Heb je er misschien weer een boek over gelezen, Pat?

- Je moet haar nog aanvuren ook, waarschuwde Ray. Nu had ze net es in een rustig ogenblik geen gruwelverhaal en nu kom jij....

Met glinsterende ogen viel het kamermeisje haar in de rede: — O, ja, moet u horen, juffrouw Mary! Ik heb es een boek gelezen van ook zo iemand, die tikte. Elke nacht weer en iedere nacht ook op dezelfde tijd. En weet u wat het was? Een gierige, oude voorvader, die in de muur een heel kostbare schat had ingemetseld en die elke nacht met spooktijd kwam kijken of die schat er nog wel was! En weet u, toen op een nacht....

- Hou asjeblijft op, Pat. Die verhalen van jou maken me altijd doodzenuwachtig, riep Ray.

Mary had niet geluisterd. Terwijl Pat zat te vertellen had ze voor zich zitten staren en nu opeens was het alsof ze uit een droom ontwaakte.

- Je moet er een aftelsom van maken, zei ze en de twee anderen keken haar in verbazing aan.

- Hè? Wat? Wat bedoel je, Mary? vroeg Ray verwonderd.

- Ik dacht over dat vreemde bezoek, ging Mary bedachtzaam verder. Jullie menen, dat het een vrouw geweest is. Ze deed wel erg haar best om haar stem zo laag en onherkenbaar mogelijk te maken, maar jullie beweren alle twee, dat je toch duidelijk de vrouwenstem erin kon horen.

- Ja, ik heb het gehoord, bevestigde Ray. Ik hoorde het duidelijk. Maar wat bedoel je daarmee?

- Ik bedoel dit. Laten we aannemen dat het werkelijk een vrouw is geweest, die hier is binnengedrongen en die onze koffers doorzocht heeft. Wie zijn hier in huis? Wij drieën, tante Beatrice, miss Conwell, en zuster Kate. Meer vrouwen zijn er niet. Als wij drieën er afvallen, blijven miss Conwell, zuster Kate en tante Beatrice over. Tante Beatrice is dunkt mij toch wel te herkennen. Ik bedoel haar stem natuurlijk. Ik geloof niet, dat zij in staat is, die zó te veranderen, dat ze onherkenbaar wordt. Daar is ze te karakteristiek voor, niet? Kan zij het geweest zijn volgens jullie? Denk es even goed na en roep je alles zo scherp mogelijk weer voor de geest.

- De stem leek er wel iets op.... Iets bedoel ik, aarzelde Ray.

- Ik geloof.... Ja, iets wel ja, bevestigde Pat.

- En de stem van miss Conwell? informeerde Mary verder. Konden jullie helemaal niets zien?

- Nee, juffrouw Mary. Helemaal niets! Het was verschrikkelijk griezelig. Echt reuzeleuk, want ze bescheen ons voortdurend met een reuze sterke elektrische zaklantaren en er was geen ogenblik, dat wij de kans kregen om ook maar iets te zien! Bovendien werd ik dadelijk met mijn gezicht naar de muur gezet en daar mocht ik niet weggaan voor ik nadere orders kreeg!

- Nee, kwam Ray nu ook zeer beslist. Je kon werkelijk niets zien. Ik heb er heus mijn best wel voor gedaan.

- Een van die drie moet het geweest zijn, herhaalde Mary, want ik neem niet aan, dat zich hier in huis nog iemand, die ons allemaal onbekend zou zijn, verscholen houdt.

Plotseling schoot Pat uit: — Maar u was er ook niet bij, juffrouw Mary!

Geschrokken en zeer verbaasd tegelijk keek Mary het kamermeisje aan.

- Hè? Wat bedoel je? Wat wil je daarmee zeggen?

- Ik bedoel: zo komt u er niet. Als u echt wilt redeneren als een detective, dan moet u iedereen in het oog houden en dan mag u uzelf niet uitzonderen! U moet zogezegd een alibi hebben!

Triomfantelijk keek ze het meisje aan en vervolgde: — Juffrouw Ray en ik waren hier, maar u was er niet! En ik bedoel: als u zo redeneert tegen de anderen, zullen die zeggen: waar was u?

Mary knikte.

- Ja, dat is waar. Maar, kwam ze plotseling, ik was bij vader!

- Ja, maar toen die bezoek kreeg net als wij van die vreemde, toen was u niet bij uw vader en u was ook nog niet hier terug!

- Je wilt toch niet beweren, dat ik....

Mary's ogen vonkten in woede.

- Je lijkt wel gek, Pat! Hoe kom je bij zoiets? viel Ray verontwaardigd uit. Even keek Pat een beetje beduusd.

- Nou ja, zei ze toen terugkrabbelend, ik dacht alleen maar, dat je niet zo kan redeneren als juffrouw Mary zopàs deed. Ik bedoel dat.... met die aftelsom, want dan....

- Nou, wat dan? vroeg Mary geirriteerd.

- Nou dan.... blijft u ook over!

- Dat heb je zeker weer in een boek gelezen, hè? kwam Mary sarcastisch, maar Pat liet zich niet uit het veld slaan.

- Nee, dat heb ik zelf bedacht, zei ze triomfantelijk.

Mary haalde haar schouders op.

- Het is in elk geval erg aardig. En vooral: erg vindingrijk!

- Ik vind je gemeen, Pat! barstte Ray uit. Ik vind, het zo....

Geschrokken keek het kamermeisje haar aan: - Maar.... maar zo bedoel ik het helemaal niet, juffrouw Ray.

En pas op dat moment scheen het tot haar door te dringen wat ze eigenlijk precies had betoogd en geagiteerd vervolgde ze: — O, nu begrijp ik het pas!: O, juffrouw Mary, u denkt toch zeker niet, dat ik....

Mary lachte en klopte haar op de schouder.

- Maar welnee, malle meid! Hoe kom je erbij?

- Maar waarom zeg je zoiets dan, Pat? vroeg Ray.
- Ik weet het niet. Ik dacht het zo maar opeens....
Mary keek haar even onderzoekend aan: — Speel je nog altijd graag voor detectieve, Pat?
Het meisje was plotseling een en al opwinding.
O, ja jufrouw Mary! Ik denk altijd zo over dit en....
Koel sneed Mary de woordenstroom af: — Ja. Ik geloof toch als ik jou zo hoor, dat teveel denken voor jou erg gevaarlijk begint te worden!

Lawrence speelde het motief

(Klik op bovenstaande player om de "riedel" van Carl Lawrence te horen. Met dank aan Jack Mulder!)

Hij herhaalde het nog eens en dadelijk daarna werd er geklopt. Millner kwam de kamer binnen.

- Het was een vrouw, deelde hij mee. Daar zijn ze het allemaal over eens.
- Dan is het goed, meende Lawrence. Dat maakt de zaak voor ons aanzienlijk gemakkelijker.
- Er is niemand geweest, die ons verdacht heeft, dacht Millner.
- Nee, maar toch voel ik, dat inspecteur Cleveland ons niet vertrouwt!
- Nee. Hij wacht af.
- Ja. En in de tussentijd doet hij alsof hij ons volkomen vrijlaat. Hij is één van de bekendste speurders van New York, Millner!
- Ja, maar hij kan ons niets bewijzen, meneer Lawrence.
- Nee, maar hij maakt me nerveus.
- U moet uw zenuwen in bedwang houden tot het werk af is. U moet u zelf van de noodzakelijkheid daarvan overtuigen. Dat doe ik ook.

- Je hebt volkomen gelijk en ik heb datzelfde ook al herhaaldelijk tegen mezelf gelegd, maar dat is.... theorie en de praktijk is wel eens anders.

Millner legde plotseling de vinger aan de mond.

Millner legde plotseling de vinger op de mond. Ze luisterden scherp alle twee.

- Daar loopt weer iemand, zei Lawrence zacht.

Millner knikte.

- Na dat.... bezoek heb ik nooit meer het tikken gehoord.

- Nee, antwoordde Millner, maar dat lopen is er bijna voortdurend en.... ik weet niet waar het vandaan komt.

- We moeten het te weten zien te komen, Millner! We moeten!

Opnieuw luisterden ze alle twee scherp.

Weer was er het lopen. Langzame, zachte schreden.

Plotseling sprong Lawrence vooruit: — Is daar iemand?

En opeens was er de stem, die antwoordde: — Ja. Hier is iemand!

Wit van woede liep Lawrence in de richting vanwaar het geluid was gekomen: — Wie? Ik zal....

Maar ogenblikkelijk klonk scherp de terechtwijziging:- Je zult niets! Blijf staan waar je staat! Alle twee! Verroer je niet! Je wordt ononderbroken bewaakt! Sta stil, zeg ik je!

Lawrence bleef staan. Millner verroerde zich niet.

- Komt u weer iets halen? informeerde de jonge man schamper.

Het antwoord kwam kort en rustig: — Nee.

Kunt u uw bezoek zoveel mogelijk bekorten? We hebben nog meer te doen, weet u?

De stem verbeterde: — Te bepraten, ja. Dat weet ik.

- Wat weet u?

- Meer dan jij kunt vermoeden! Sta stil! Dit is de laatste keer, dat ik je waarschuw!

Nors klonk de stem van Millner: — Kan ik gaan zitten? Ik ben moe.

Koel en volmaakt onbewogen kwam het antwoord: - Nee. Als je staat, kan ik je beter in het oog houden. Bovendien ben je niet moe!

- U is nog steeds niet zo vriendelijk geweest om mee te delen, waar u precies voor komt, herinnerde Lawrence beleefd.

- Nee, nog niet. Dat komt nu. Draai je een kwartdraai om. Naar links. Zo, ja. Kijk alle twee naar deze kant. Je hoeft niet in het licht van mijn lanternen te kijken, kijk even erboven. Zo blijf je staan. Nog eens: je wordt scherp in het oog gehouden. Ik zal je daarvan het bewijs geven. Als ik het sein geef, zul je naast mij een tweede licht zien. Dat is het licht van jullie bewaker. Ja: licht!

In hetzelfde ogenblik verscheen het tweede licht.

- Goed! Uit!

Het licht verdween.

- Gezien dus. En nu: jij, Lawrence. Let op en antwoord kort en duidelijk.

Hoe oud ben je?

- Zes en twintig jaar.

- Geboren?

- 23 April 1920.

Steek je rechterhand vooruit. Pak deze foto aan. Geef hem licht.

Weer flikkerde de tweede lantaren aan. Een lichtbundel scheen op de zwaar gehandschoende hand, die een foto vasthield. Lawrence nam de foto.

Even was er de stilte. Toen klonk de stem: — Wie zie je op de foto?

- Tante Beatrice, tante Mary en mijn vader.

- Weet je wanneer die foto gemaakt werd?

- Ja. De dag voordat tante Mary trouwde en dit huis verliet.

- Juist. Herinner je je die dag nog?

- Heel vaag, ja.

- Niet nauwkeurig?

- Nee.

- Heb jij met je tante in correspondentie gestaan?

- Nee, niet geregeld.

- Wel een enkele keer?

- Ja, maar ik heb alle brieven niet bewaard.

- Juist. Je schijnt me te begrijpen, Is dat juist?

- Ik vermoed van wel, ja.

- Dan adviseer ik je om met die wetenschap zeer voorzichtig te zijn.

- Dat was ik al van plan, antwoordde de jonge man koeltjes.

- Millner, klonk de stem.

- Ja?

- Hoelang ben jij hier in dienst?

- Bijna negentien jaar, maar voordat ik hier kwam, werkte ik....

Snel en scherp waarschuwend klonk de stem van Lawrence: — Millner!

De man maakte de zin niet af. Nors zwijgend bleef hij staan.

- Spreek verder, gelastte de stem.

- Nee.

Dreigend klonk het nu: — Spreek verder, zeg ik je!

Koppig schudde Millner zijn hoofd: — Nee.

Langzaam en nadrukkelijk herhaalde de stem:- Voordat je vast in dienst kwam, werkte je.... Nu? Ik tel tot drie, Millner! Eén-twee....

Stop! Nee! schreeuwde Lawrence. En dadelijk daarop: — Zeg het, Millner!

Even bedacht de huisknecht zich. Toen zei hij: — Ik werkte hier wel eens in de tuin.

Als een scherpe reactie klonk ogenblikkelijk de volgende vraag: — Als wat?

- Als losse tuinman.

- Lang voordien?

- Van tijd tot tijd. Een jaar of zes.

- Dat is samen dus ongeveer vijf en twintig jaar, niet?

Millner zweeg.

De stem drong: — Nou?

- Ja, vijf en twintig jaar.

- Draai je een halve draai om. Met de rug naar mij toe. Zo. Geef Millner die foto Lawrence. Als je de foto wat hoger houdt, zal ik je bijlichten, Millner. Zo. Ja. Kijk nu goed: herinner jij je die personen?

- Ja.

- Herinner jij je de trouwdag nog?

- Ja.

- Duidelijk? Scherp?

Even aarzelde de oude man. — Nee, zei hij toen, maar dadelijk was er de stem, die dreigde: — Ik heb de drie nog over, Millner. Ja of nee?

- Ja.

- Hoelang is dat geleden?

- Eh.... vijf en twintig jaar ongeveer.

- Wat voor weer was het die dag?

- Zonnig en zomers. Het was in Mei.

- Je hebt daar blijkbaar erg veel interesse voor gehad, dat je je dat zo goed herinnert. Of was er iets anders bij?

De man zweeg.

- Millner, dreigde de stem.

- Ik heb er geen geheim mee. Ik was een jonge jongen toen.... Ik was verliefd op mijn manier op juffrouw Mary, maar dat....

- Daar hoeft je je zeker niet voor te schamen. En dat zal je herinneringsvermogen opscherpen. Het was een kwade dag voor je toen.

- Nee. Ik begrijp het best.

- En je begrijpt het nu nog?

- Wat bedoelt u?

- Je weet best wat ik bedoel.

- Ja....

- Wees er dan voorzichtig mee. Voorlopig is dit genoeg. Jullie zullen van mij horen. Blijf zo staan, zoals jullie nu staat en tel tot tien. Na de tiende tel kun je je weer vrij bewegen. Alleen dit nog: Jullie staan van nu af alle twee onder mijn voortdurende bewaking. Je weet wat dat zeggen wil. En vergeet dit niet: Ik heb hier ten allen tijde toegang.

Heel rustig maar sterk overtuigd klonk de stem van Lawrence: — Niet lang meer.

De vreemde antwoordde even rustig: — Ik weet wat je denkt, Lawrence, maar je vergist je. Nog lang! Zo lang als ik wil! Tot tien dus!

Er was het geluid van zachte voetstappen, toen dat van een schurende deur en toen de stilte.

- Er is niemand meer, Millner.

- Nee.

In de stem van de oude man klonk de wanhoop: Wat betekent dit, meneer Lawrence? Ik begrijp het niet!

Nijdig kwam het antwoord: — Dat betekent, dat wij onze vrijheid van bewegen kwijt zijn! We zijn overgeleverd, Millner!

Weet u, kolonel, zei inspecteur Cleveland, wij mensen van het vak redeneren in deze dingen liefst zoveel mogelijk volgens de wetten van de logica, al gaat die logica, hoe zonderling het ook klinkt, bij lange na niet altijd op.

- Zoals dat in het leven zovaak het geval is, nietwaar? meende Moore.

- Precies. Ik heb vrij veel detective-romans gelezen. De lectuur is ook voor ons vaak nuttig, al erger je je als vakman ook zeer dikwijls aan de nonsens, die de dames en heren schrijvers aan de bewonderaars van dit soort werk durven voor te zetten. Maar aan de andere kant moet ik toch ook toegeven, dat ik in mijn leven dikwijls tot de ontdekking ben gekomen, dat het werkelijke leven altijd nog meer dingen laat geschieden, die onmogelijk schijnen dan zelfs in de onmogelijkste detective-roman voorkomen.

De kolonel knikte.

- Dat lijkt mij ook juist het aantrekkelijke van het leven, dat het het onmogelijke vaak mogelijk maakt. Nietwaar?

- U houdt van het avontuur, kolonel?

- Ik heb er van gehouden, ja, maar ik ben moe nu en ik verlang naar rust.

Een ogenblik zweeg Moore. Toen ging hij verbeteren verder: — Maar dat verlangen zal me toch niet beletten om het mysterie, waar wij nu midden in geplaatst zijn, op te lossen, althans daar mijn volle medewerking aan te geven.

De inspecteur knikte.

- Juist. Nu dan: om op ons gesprek van zoeven terug te komen: het is, in vaktermen gesproken, dikwijls niet anders dan een aftelsom. U zegt het was een vrouw?

- Zonder enige twijfel!

- Juist. Uw dochter Mary en Pat het kamermeisje beweren hetzelfde. Ray en Pat zijn dus uitgesloten. Resteren tante Beatrice, miss Conwell, zuster Kate en uw dochter Mary.

De kolonel schrok hevig.

- Maar, inspecteur, u wilt toch niet beweren, dat....

Rustig repliceerde de politieman: — Ik maak mijn aftelsom, kolonel en ik hou die vier over.

- Mijn dochter was bij mij geweest.

- Geweest, ja. Maar toen de vreemde gast binnen was, was uw dochter niet bij u en ook niet op haar kamer bij uw andere dochter. Maar maak u niet bezorgd over mijn vermoedens: voorlopig verdenk ik haar niet!

Weer zaten de twee mannen even na te denken.

- Ik heb een verzoek aan u, begon de inspecteur plotseling weer.

- En dat is?

- Wilt u naar de kamer van miss Conwell gaan. U doet alsof u een beleefdheidsvisite komt afleggen en eens komt informeren hoe het met de patiente is. Als u een ogenblik binnen is, kom ik en als ik binnenkom, vertrekt u! Wilt u het doen?

- U blijft dus bij uw....

- Ja. Heeft u bezwaren?

- Natuurlijk niet. Nu dadelijk?

- Ja, graag.

- Uitstekend.

De kolonel stond op en ging. Hij liep de gang door en de eerste trap op. Toen hij op de deur van miss Conwell klopte, hoorde hij dadelijk de vreemd-nerveuze, schelle lach van de patiente.

- Wie is daar?

Het was de stem van zuster Kate.

- Ik ben het, zuster. Kolonel Moore. Mag ik even binnenkomen?

De verpleegster opende de deur.

- Komt u binnen, kolonel, inviteerde ze en zacht liet ze erop volgen: — Denkt u er wel aan. Mijn patiente is weer....

Moore knikte. — Ja, ik hoorde het reeds toen ik buiten stond.

Hij ging de kamer in, waar miss Conwell nerveus spelend met een halsdoekje, dat ze in haar handen verfrommelde, aan tafel zat.

- Hoe is het met u, miss Conwell?

De jonge vrouw sprong op en kwam hem met veel vertoon van hartelijkheid tegemoet.

- O, kolonel, is u daar? Ik vind het buitengewoon aardig van u, dat u eens naar mij komt kijken.

- Ik zie, dat u zich alweer heel wat beter voelt. Dat doet me genoeg.

Miss Conwell knikte geestdriftig.

- O, ja, kolonel beaamde ze. Het gaat werkelijk voortreffelijk met mij de laatste dagen. Ik denk nu wel, dat we spoedig zover zijn, dat we dit akelige huis kunnen verlaten. Ik zal het erg prettig vinden, heel erg prettig!

Op dat moment werd er geklopt. — Daar is iemand, Kate. O, ik.... eh.... eh....

- Ik zal wel even gaan kijken, kalmeerde de verpleegster. Blijft u nu rustig zitten. Het ging juist zo goed.

De zuster opende de deur: — O, is u het, inspecteur?

- Ik zie, er is al bezoek, zei de politieman, terwijl hij binnentrad. Zou het, niet te druk worden?

De kolonel stond op.

- Ik ga al, inspecteur. Ik was alleen maar gekomen om even te informeren hoe het miss Conwell is.

O, ja, kwam de patiente, nu opeens weer zeer nerveus. De kolonel was erg vriendelijk voor me. Ze zijn allemaal zeer vriendelijk en hartelijk. Alleen zij niet! Zij laat me nooit met rust!

Kolonel Moore nam afscheid en verdween.

- Ik vind het erg aardig van u, dat u even bent gekomen, inspecteur, begon de jonge vrouw en in haar stem was weer de klank van de nerveuze aanval, die op komst was. Kan ik u ergens mee van dienst zijn?

Ongemerkt was de verpleegster naar Cleveland gekomen.

- Wilt u vooral erg voorzichtig zijn, inspecteur? verzocht ze zacht. Mijn patiente is weer....

- Ja, ja, ik ben erg voorzichtig.

- Ze zegt weer wat, hè? Ze praat weer zachtjes, viel miss Conwell uit. Dat doet ze altijd! Ik wil weg.... Ik wil....

Ze lachte hard en schel.

- Hoelang duurt zo'n aanval gewoonlijk? informeerde de inspecteur rustig.

Gewoonlijk is dat... begon de verpleegster, maar miss Conwell viel haar in de rede: — Laat maar, Kate. Het is niet meer nodig!

Even viel er een stilte. Toen zei de inspecteur effen:- Zeer juist!

En weer werd het stil.

U had ons gezien, nietwaar, inspecteur voor u bij tante Beatrice binnenkwam toen?

De toon van miss Conwell was opeens heel gewoon. Zonder een zweem van nervositeit.

- Ja, antwoordde Cleveland rustig.

- Juist. Dat vermoedde ik al, ging miss Conwell eerder. Ik moest het alleen even zeker weten.

- U schijnt het nogal rustig op te nemen.

- Inderdaad. Kate, wil jij de deur even op slot doen achter den inspecteur?

- Ik maak u erop attent, begon Cleveland, maar de jonge vrouw viel hem rustig in de rede: — Volkomen overbodig, inspecteur! Doe geen moeite.

En zeer kalm, alsof het een heel gewone conversatie gold, vervolgde ze: — U kon ons zien voor u binnenkwam. U heeft zuster Kate — laat ik haar voor het gemak nog maar even zo blijven noemen — en mij zien opspringen.

- Ja. Ik zag nog iets meer.

Miss Conwell knikte.

- Inderdaad. U zag, dat wij alle twee met een revolver in de hand gereed stonden!

- Ja. Dat zag ik.

De jonge vrouw keek hem aan. In haar blik was niets te lezen.

- Een vrij riskante onderneming, inspecteur Cleveland, zei ze toen langzaam. en nadrukkelijk. Een vrij riskante onderneming zo.... ongewapend.

- Ik ben zomin ongewapend als u!

Miss Conwell lachte zacht.

- Aardig, heel aardig. Maar achter u staat.... zuster Kate en voor u zit ik! Vertel eens: wie staat achter u?

- De Centrale Recherche van New York, antwoordde de inspecteur rustig.

Maar dan toch alleen.... symbolisch, nietwaar? Die Centrale Recherche in New York zou mij of zuster Kate op het ogenblik toch niet kunnen beletten om.... u neer te schieten.

De woorden klonken bepaald vriendelijk, effen. Alleen even met iets van een terechtwijzing.

- Natuurlijk niet, reageerde Cleveland even rustig.

- En dus?

- Op de gang loopt kolonel Moore.

- Zeer interessant.

- Op de binnenplaats staan vijf agenten met een sergeant en voor de poort wacht de wagen.

- Om mij en zuster Kate.... weg te brengen?

- Misschien.

- Miss Conwell schaterde.

- Bluf, inspecteur, alleen bluf, maar die bluf werkt, niet! Jammer!

- Goed dan: het was poker! En verder?

Miss Conwell wachtte even in alle rust. Toen ging ze verder: — Ik heb u er alleen op willen wijzen, dat u een grote onvoorzichtigheid hebt begaan. U hebt uw taak onderschat! U kwam naar dit oude kasteel en u dacht dat u een dorpsmisdad had uit te zoeken. Een heel simpel geval. Is dat juist?

- Zo ongeveer, ja!

- U is zonder het te weten in heel iets anders verzeild geraakt, inspecteur. En de politieman Cleveland heeft een naam te verliezen.

- Wie is u? vroeg hij toen.

- Kijk es op de gang, Kate, gelaste de jonge vrouw. De ander ging kijken. Heel voorzichtig, opende ze de deur.

- Er is niemand, rapporteerde ze.

- Juist. Goed dan, inspecteur. De naam miss Conwell zegt u niets, maar als ik er eens een voornaam aan toevoegde? Zegt u de naam Evelyn Conwell meer?

Evelyn Conwell, de bekende toneelspeelster van Broadway? Ja, zeker, maar....

Nijdig hield de inspecteur op.

Zie je wel? zei hij toen kwaad. Zie je wel? Toen ik u voor de eerste keer zag, dacht ik: dat gezicht ken ik! Die....

Ik vreesde, dat u me zou herkennen, maar ik had u gelukkig.... overschat! Mag ik u een raad geven? Heb, zolang het tegendeel u niet gebleken is, vertrouwen in uw eerste, indrukken. Ze zijn vaak zeer belangrijk!

- U heeft gelijk, gaf de inspecteur toe. Het was een fout.
- En het is niet uw enige gebleven.
- Wie is u? Wat doet u hier? Wat....
- Ik ben met een aantal collega's op reis gegaan, inspecteur, begon miss Conwell rustig te vertellen. We wilden onze soldaten aan het front wat ontspanning brengen. We hebben steeds achter de fronten gespeeld. We kwamen overal. Op een goede dag ontdekte ik door een toeval, dat een van de acteurs verdacht deed. Hij had teveel interesse voor dingen, die hem volgens mij niet aangingen. Voor militaire situaties, troepenverplaatsingen enzovoort. Ik zocht het uit en mijn vermoeden bleek juist. Zo kwam ik in aanraking met bepaalde kringen en daaruit is.... dat andere gegroeid. Ik ben letterlijk van het toneel verdwenen, maar mijn talent voor acteren heeft mij reeds vaak goede diensten bewezen. En zuster Kate is in waarheid de jonge actrice Helen Smith, die zich met mij op dit werk heeft geworpen.
- Ze ging naar het kleine kastje, dat aan de muur stond, trok een der laden uit en haalde een portefeuille te voorschijn. Toen kwam ze naar den inspecteur toe: — Zie hier, mijn legitimatie.
- Cleveland bekeek het papier. Toen zei hij: — Dus u is....
- Evelyn Conwell van de Secret Service of the United States, de Geheime Dienst! Jawel, inspecteur!
- Maar wat 's hemelsnaam heeft de Secret Service met dit geval te maken? vroeg de inspecteur zeer verwonderd.
- De Dienst heeft er zeer veel mee te maken, antwoordde de jonge vrouw. Zeer veel, zo niet alles! En langzaam en met grote nadruk voegde zij eraan toe: — En op het ogenblik bevinden wij — u, Kate en ik — ons in een buitengewoon gevaarlijke situatie! Veel ingewikkelder ook dan u ook maar in de verste verte tot dusver hebt vermoed!
- De inspecteur keek haar in spanning aan.
- Kunt u mij inlichten?
- Ja, antwoordde miss Conwell. Ik kan u althans iets zeggen. Luister, inspecteur.